

LIBRIS

We know
books

Eugen Blaj

STAFIA SECURITĂȚII

- roman -

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național al
Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BLAJ, EUGEN

Stafia Securității / Eugen Blaj. - București : Eikon, 2024

ISBN 978-606-49-1108-7

821.135.1

În fotografia de pe copertă: David Blaj

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

E I K O N

București, 2024

CUPRINS

I.	Dana, Ada și Sara	9
II.	Toni, Vasi și Vlad	34
III.	Vlad – momentul de cotitură	56
IV.	Întâlnirea	72
V.	1978	88
VI.	Baci Ion	129
VII.	Unii nu sunt ceea ce par	164
VIII.	Tata Jean	218
IX.	Daniel	256
X.	Aiud	286
XI.	Fotografia	320
XII.	Un pandantiv	342
XIII.	Perspective	367
XIV.	O experiență numită Curtici	388
XV.	Un zbor	409
XVI.	Un informator surpriză	431
XVII.	Capcana umilinței	458
XVIII.	Speranțe, dezamăgiri și iar speranțe	472
XIX.	„E un început în tot sfârșitul”	519

I.

Dana, Ada și Sara

Vechea casă de pe strada *Kornhauser* din Sibiu, străjuită de alte imobile la fel de vechi și de scorojite, a fost pentru câțiva ani locul lor de refugiu.

Dana a copilărit acolo, în casa părinților ei, acolo și-a petrecut și adolescența, dar și o scurtă perioadă de după terminarea liceului și tot acolo a petrecut cele mai frumoase momente împreună cu Ada, prietena ei cea mai bună.

S-au cunoscut în liceu, în 1969, întâi la *Bruckenthal*, apoi la *Gheorghe Lazăr*, unde mai multe clase au fost mutate volens-nolens, în funcție de limba de predare – română sau germană. Firi asemănătoare, vesele, inteligente, sclipitoare și mereu puse pe șotii, s-au împrietenit rapid, devenind apoi aproape de nedespărțit. Cum era firesc, în jurul lor s-a format o adevărată gașcă de băieți și de fete, fără ca între ei să se lege o altfel de relație în afara unei prietenii sincere, cimentată în timp de spiritul lor tineresc, oarecum mai rafinat decât al altora. De fapt, prietenia care îi lega era atât de deschisă și de naturală încât ea însăși era o piedică în calea unor altfel de relații, mai intime. Nici Ada și nici Dana nu concepeau ca unul dintre băieții din gașcă să le devină iubiți. Era ca și când te-ai fi putut gândi la un frate ca la un iubit.

Relu în schimb, care a curtat-o intens pe Dana încă din clasa a noua, nu vedea lucrurile la fel, drept pentru care a avut mereu de suferit, pentru că modalitatea Danei de a-i tempera elanul era un fel de bășcălie amicală, un „mișto”, de care Ada și Dana se distrau de minune și de care Relu nu părea să se supere. În realitate, deși râdea împreună cu ele, el suferea enorm. Zi după zi, apoi an după an. De multe ori se întâmpla ca Ada și Dana să stea în casa de pe *Kornhauser*, la fereastră,

discutând cu Relu, care nu avea voie să intre din cauza părinților Danei. Relu era nevoit să stătea pe trotuar, făcând față bășcăliei care nu mai contenea. Apoi, într-un târziu, se retrăgea pe aleile din parcul *Astra*, aflat peste drum de casa Danei, dispărând din raza lor vizuală, pentru a se reculege pe o bancă, după care pleca posomorât spre casă. Ada și Dana rămâneau în camera Danei, continuând să se distreze. Deseori, dacă se făcea prea târziu, Ada rămânea la Dana, ceea ce de multe ori însemna că vor face o altă noapte albă, ascultând muzică și fumând, ori discutând, hlizindu-se mereu pe seama unuia sau a altuia. Din acest motiv, de multe ori s-a întâmplat să adoarmă exact atunci când ar fi trebuit să se scoale pentru a merge la școală, astfel că, după ce depășeau momentele de panică, se distrau copios pentru încă o zi de chiul care li se așternea în față. Alteori, chiar dacă Ada pleca spre casă, tocmai în *Hipodrom*, stabileau cu fermitate ca cea care se trezește prima să o sune și pe cealaltă, pentru a nu întârzia la cursuri. Evident, niciuna dintre ele nu suna, rezultând o altă zi de absență nemotivată, pentru care urmau să dea socoteală părinților și doamnei diriginte. Cum necum, când chiulea una, chiulea și cealaltă, fără nicio excepție, ceea ce a pus pe gânduri cadrele didactice. S-a întâmplat chiar, odată, când aveau de dat o teză la care erau nepregătite, cum nepregătite erau la aproape toate materiile, să recurgă la un șiretlic de care după mulți ani, ajunse aproape la bătrânețe, să se distreze copios. Au hotărât să se ungă amândouă cu *Revulsin*, pentru a provoca o reacție a pielii, invocând apoi faptul că sunt bolnave și că nu pot merge la școală. Au exagerat însă, folosind mult prea mult unguent pentru a fi sigure de rezultat, încât, în scurt timp, amândouă erau roșii ca racul. S-au prezentat strategic la cursuri, mimând eroismul, dar, speriată, doamna dirigintă le-a expediat urgent la cabinetul medical, unde au primit scutirea mult râvnită. Diriginta lor a sunat-o în grabă pe mama Adei, care era educatoare și pe care o cunoștea bine, pentru a o avertiza că „se întâmplă ceva cu fetele astea două”. Atunci i-a încolțit doamnei diriginte ideea că, în mod sigur, Ada și Dana sunt lesbiene. Prea erau de nedespărțit la școală și în afara școlii și, în plus, nu s-a întâmplat niciodată ca una să lipsească de la școală fără cealaltă. Ceva nu era în regulă cu ele! La cursuri veneau aproape mereu nepregătite, deși era

limpede pentru toată lumea că aveau o inteligență sclipitoare care le-ar fi permis să fie eleve eminente. Spre deosebire de Ada, care, dintr-o mândrie care o va caracteriza mereu, atunci când nu știa lecția, refuza efectiv să scoată un cuvânt, pentru care ideea de a copia pentru a scoate o notă de trecere era inacceptabilă, dar care nu se sfia să șoptească celorlalți, Dana se agăța mereu de orice prilej pentru a lua un cinci. Copia de îndată ce avea ocazia, sau bolborosea lecția, măcar câteva cuvinte, acolo, să fie de trecere. La un extemporal la chimie, când profesoara le-a dat subiecte diferențiate pe rânduri, Dana, care învățase o singură lecție, *Plumbul*, era disperată că subiectul cu pricina căzuse la celălalt rând. A încercat să se mute pe furiș în celălalt rând, dar a fost urgent admonestată de profesoară:

– Firicel, treci la locul tău!

Văzând că nu are cum să se mute și neavând nicio fițuică pregătită, a decis să adopte o altă strategie. Sub titlu *Fierul*, a scris cât a putut de caligrafic: *Fierul ca fierul, dar să vedeți plumbul!* După care a scris rânduri întregi din singura lecție pe care o învățase temeinic. Impresionată, profesoara i-a dat atunci un cinci, fapt care a avut darul să o mulțumească pe Dana pe deplin.

Părinții Adei se cunoșteau bine cu cei ai Danei, astfel că problema lor a fost pusă pe tapet, dar fără rezultat. Evident, toți știau că nu sunt lesbiene, dar nimeni nu știa ce mai e de capul lor și ce trebuie făcut pentru a evita astfel de situații. Mama Danei era directoarea la *Orfelinatul* din Sibiu, iar tatăl ei era un respectabil avocat. Era normal că niciunuia nu îi convenea ca fiica lor „să îi facă de râs”. Dana mai avea trei frați, mult mai mari decât ea, dintr-o primă căsătorie a mamei ei, care erau toți așezați și cuminiți, demni de a fi dați mereu ca exemple. Tatăl lor murise, așa cum avea să moară și tatăl ei, pe când ea era elevă încă, astfel că mama ei a trebuit să se lupte cu ea aproape tot liceul și puțin după aceea.

Ada copilărise în *Orașul Vechi*, pe care cu regret l-a părăsit, pentru a se muta la bloc, în noul cartier *Hipodrom*, exact la etajul patru. Spre bucuria ei, și-a făcut acolo repede o prietenă bună, pe Simina, care era de aceeași vârstă cu ea și cu care era vecină de palier. Tatăl Simonei era un om destul de tăcut, un simplu muncitor fără pretenții, părând

genul de om care știe cât poate duce, fără a încerca să-și depășească vreodată propriile-i limite. Ada s-a înțeles foarte bine și cu mama Siminei, iar curând, familia Adei s-a împrietenit cu cea a Siminei. Când era suficient de beat, Jean, tatăl Adei, stătea uneori la un pahar cu tatăl Siminei, dar în general încerca să îl evite, din cauza diferenței culturale uriașe dintre ei.

Atât Ada, cât și sora ei mai mare, Ligia, au fost la grădiniță sub supravegherea mamei lor, pentru ca apoi, școala primară să le despartă de acest privilegiu. Tatăl lor fusese ofițer în *Armata Română*, dar la un moment dat, când a fost detașat la București, mama lor a refuzat să părăsească Sibiul, drept pentru care Jean a renunțat să „își servească Patria”, devenind director de vânzări la *Dumbrava*. A rămas însă un tată destul de rigid, care la nevoie nu se sfia să îi aplice Adei câteva perechi de palme, nu atât pentru ceea ce Ada făcea, ci pentru impertinența și sfidarea de care dădea dovadă și care îl scoteau din minți. Spre deosebire de Ligia, Ada nu tăcea nicidecum în fața lui, și atunci când considera că ea are dreptate, riposta cu vehemență, ceea ce îi atrăgea invariabil cel puțin o palmă peste obraz. Cu toate acestea însă, relațiile dintre ei erau în general bune. Când era beat, tatăl lor nu ar fi fost în stare să facă rău nimănui, atâta doar că vorbea, din când în când, scoțând sarcasme teribile pe care nimeni nu le băga în seamă. Când era treaz însă, era foarte sever, astfel că Ligia și Ada se rugau să vină beat acasă. O singură dată au luat bătaie amândouă, și ea și Ligia, când o vânzătoare de la cofetărie s-a săturat să le vadă pe cele două surori cum mănâncă ecler sau cremșnit, pentru ca apoi să plece fără să plătească, pârându-le tatălui lor, pe care îl cunoștea bine, de altfel. Ada și Ligia făceau lucrul acesta așa, doar de distracție, pentru că bani aveau, nu era o problemă. Atunci au încasat-o zdravăn de tot, o bătaie pe care nu au uitat-o nici la bătrânețe.

Tip cult și rafinat, „tata Jean” le-a pus mereu să învețe și să citească, ceea ce, evident, era o corvoadă greu de suportat. Ada citea mult, dar în niciun caz nu ceea ce trebuia pentru școală și nici ceea ce tatăl ei îi recomanda. Iar conflictele cu tatăl ei le avea în special ea, pentru că Ligia, prima născută, mai bolnăvicioasă, primea un tratament mai blând. Conflictele dintre Ada și tatăl ei se datorau și faptului că Ada

îi semăna foarte mult, mai ales la vehemența cu care își susținea punctele de vedere. Amândoi erau „gură-spartă” și amândoi aveau să tragă oarece ponoase din această cauză. Tatăl ei nu se sfia să spună ce avea de spus nici în public și, fiind genul de om „ce-i în gură și-n căpușă”, își permitea chiar să critice autoritățile comuniste, chiar pe Ceaușescu și pe „ilustra lui soție”, ceea ce, evident, a dus până la urmă la ridicarea lui de cei de la *Securitate* și punerea lui la punct. Niciodată nu a știut de unde i se trage, cine l-a reclamat, dar erau atât de mulți cei care îl auziseră perorând împotriva comuniștilor încât nici nu mai avea rost să-și bată capul cu asta. După ce a ieșit de la *Securitate*, a trecut pe lângă o mulțime de oameni care stăteau cumiți la coadă și s-a oprit, privindu-i amuzat câteva secunde, după care și-a dat din nou drumul:

– Așa, proștilor! Stați la coadă până nu mai puteți! Ce se dă? Tacâmuri? Stați fraierilor, dacă n-aveți sânge-n instalație! Se dă! Ce impersonal!

Cu timpul, s-a mai domolit și el, probabil sătul să-i mai tot mituiască pe ofițerii de *Securitate* cu tot felul de covoare, sau pur și simplu pentru că, odată cu vârsta, spiritul lui combativ s-a mai erodat. Cu ceea ce a rămas însă din experiența pe care a avut-o cu *Securitatea*, a fost decizia de a nu se mai spovedi niciodată, pentru că cei care l-au interogat în repetate rânduri s-au dat atotștiutori în fața lui, dezvăluindu-i informații despre el pe care nu aveau de unde să le știe decât de la duhovnicul lui. Oricum, nu era un ortodox practicant, ba în sinea lui nici nu prea credea în Dumnezeu, așa că mare lucru nu a pierdut, socotea el.

Se părea că, mai tot timpul, singura care avea tupeul să îi replice, era Ada, pentru că Ada era ca un cal sălbatic, incapabil de a se supune vreunui stăpân. Și ea, și Dana, ca și mulți alți adolescenți, aveau acea formă de nesupunere în fața oricărei autorități, o nesupunere instinctivă și nevinovată, care nu se transforma în rebeliune fâțișă, rămânând doar la faza refuzului și a negării poziției de subordonare.

Această atitudine constantă, care se adăuga aspectului lor fizic, le-a transformat pe tot parcursul anilor de liceu într-un fel de vedete și conducătoare de gașcă. Totul se întâmpla în jurul lor, iar tot ceea ce nu se întâmpla în jurul lor era neimportant și anost. Pentru că

ele șocau deseori, făcând ceea ce și alții și-ar fi dorit să facă fără a fi în stare, sfidând autoritatea indiferent a cui, a băieților asupra fetelor, a profesorilor asupra elevilor sau a părinților asupra copiilor, „miștocărind” inteligent și usturător, asumându-și în același timp ceea ce alții nu erau dispuși să-și asume, și anume urmările, care deseori erau neplăcute.

Ada avea o frumusețe aristocrată, distinsă și incitantă în egală măsură. Părul castaniu închis, bogat, și-l strângea la spate, refuzând parcă acel veșnic clișeu al valurilor ondulate, purtate cu mândrie până la umeri de către unele fete, care se simțeau realmente binecuvântate cu o comoară neprețuită. Bretonul și-l dădea mereu spre tâmpile, până după urechi, dezvăluindu-și fruntea înaltă, moștenită de la tatăl ei. Când, prin nu știu ce minune, admitea să-și lase părul nestrâns, valurile brune îi cădeau bogate până aproape de baza gâtului, iar bretonul, despărțit în două, îi acoperea colțurile ochilor, coborând apoi peste tâmpile și peste urechi, ca într-o cascadă nocturnă. Ochii adânci și întunecați îi dădeau un aer enigmatic, iar ea, conștientă de puterea pe care o avea, își folosea privirea uneori ca pe o armă nimicitoare, alteori ca pe o șaradă, ca pe o ghicitoare al cărei tâlc ceilalți trebuiau să îl deslușească. Era suplă și bine proporționată, cu sânii perfecți și cu o „talie de viespe”, cum o cataloga doamna dirigintă cu ironie de femeie trecută.

– Ce crezi că-i asta, talia ta? – a întrebat-o odată diriginta, fluturându-i în față cele câteva foi de hârtie pe care catadicsise să le scrie, când, de fapt, ar fi trebuit să aducă un caiet întreg de conspecte.

Privirile băieților erau inevitabil atrase de picioarele lungi ale Adei, bine conturate, cu glezne subțiri, care îi completau perfect aspectul mai mult decât incitant. Atâta doar că băieții de vârsta ei se simțeau veșnic nepregătiți să se apropie mai mult de ea, poate din cauza faptului că, în sinea lor, conștientizau superioritatea ei, dar și dintr-o teamă instinctivă de a nu deveni victime sigure ale ironiilor ei. Benty, de pildă, un elev eminent și rârâit, în mod evident mult sub nivelul ei de emancipare, văzându-se respins și ridiculizat, i-a aruncat deznădăduit în față ceea ce simțea:

– Te u’asc! – i-a spus el aproape plângând.

Ada l-a privit cu compasiune, pentru ca, într-un târziu, să-i dea lovitura de grație:

– A’ t’ebui să mă p’euiești, nu să mă u’ăști, știi? – l-a imitat ea cu cinism nonșalant, privindu-l zâmbind apoi cum izbucnește în plâns și fuge înfrânt definitiv.

Și dacă așa păteau colegii care depășeau limita impusă de ea, ceilalți, care îi respectau statutul de intangibilă, aveau parte de întreağa ei prietenie și afecțiune, o prietenie care putea merge până la sacrificiu, dacă era cazul. Dar de ea, de Ada, era periculos să te apropii mai mult decât te lăsa ea, pentru că altfel riscai să primești mai mult decât puteai suporta. Cu timpul, băieții au învățat lecția.

Multă vreme, Ada a fost prietenă mai apropiată cu Mihnea, dar doar atât, în pofida faptului că ceilalți credeau că „sunt împreună”. E drept, când se aventurau în drumetii, Ada mergea mână în mână cu Mihnea, dar asta nu însemna nimic mai mult decât că sunt foarte buni prieteni. Aceași relație era și între Dana și Liviu, dar bineînțeles că toți colegii credeau altceva.

Dana era o minionă voluptoasă și frumoasă, cu fața mai rotundă decât a Adei, încadrată de buclele blonde bogate care nu depășeau cu mult baza urechilor. Avea un zâmbet larg extrem de atrăgător, cum atrăgătoare era în întregime, cu formele ei care au sucit mințile multor băieți de vârsta ei și nu numai, dar și cu modul ei de a se comporta, liber, dus uneori până la limita decenței, dar niciodată depășind-o. Era și ea suficient de abilă și de crudă, asemeni Adei, taxându-i fără milă pe cei care „nu-și vedeau lungul nasului”. Cert este că formau un cuplu imbatabil și, cum mai mereu erau împreună, deveniseră un fel de „vedete intangibile” pe care cu toții și le-ar fi dorit, dar pe care nimeni nu mai îndrăznea să le abordeze în niciun fel.

Doar Erik a reușit, pe când Dana era în clasa a zecea, să depășească limita și să meargă cu Dana chiar până la capăt, dar asta se datora cu siguranță și faptului că Erik terminase liceul deja de vreo doi-trei ani, devenind un bărbat pe care Dana nu mai avea cum să îl catalogheze „un mucos”, așa cum îi cataloga pe unii dintre colegi. E drept, chiar și în ochii Danei, Erik avea alt statut. Era student, ceea ce deja era de ajuns, dar, în plus, mai și cânta vocal într-o trupă de rock din Sibiu,

apărând chiar și la *TVR*, în emisiunea în limba germană, alături de alt coleg de-al lor R.D., care mai târziu va căpăta o oarecare notorietate națională, sfârșind, ca mulți alți etnici germani, prin a pleca din țară.

Relația Danei cu Erik se derula cam în aceeași perioadă în care Relu o curta disperat și fără șansă. Deși era incapabilă să vadă în Relu altceva decât un prieten bun, din motive neștiute, Dana și-a ascuns idila de el, așa cum a ascuns-o față de toată lumea. Era poate o teamă de a nu-și dezvălui vulnerabilitatea, care i-ar fi erodat soclul pe care s-a ridicat și pe care fusese ridicată de ceilalți. Indiferent care ar fi fost motivele, lucrul acesta i-a fost favorabil, așa cum se va fi dovedit mai târziu, puțin înainte de terminarea liceului, când sentimentele ei față de Relu aveau să se schimbe profund.

Relu era singurul copil al unei familii mult mai bine poziționate social, și asta în primul rând datorită tatălui său, care era șeful *Gospodăriei de Partid* și, așa cum Dana și Ada bănuiau, un securist de vază.

– Cum să ajungă șeful *Gospodăriei de Partid* fără să fie securist? – izbucnea Dana când Ada îi atrăgea atenția că nu avea nicio dovadă în acest sens.

Cert este că, indiferent dacă era sau nu era securist, tovarășul Pop era o figură marcantă în *Partidul Comunist*, funcția pe care o deținea aducându-i aproape cele mai notorii persoane din partid. Evident, influența lui în societate depășea cu mult aria partidului, și poate că tocmai din cauza acestei teribile influențe a încolțit în mintea Danei ideea că tatăl lui Relu e securist. Așa cum mai târziu avea să creadă și despre Nana, că e informatoare a *Securității*, dar asta doar pe baza avertizării venite de la Relu, în perioada în care deja relația lor era în desfășurare:

– Nu mai vorbești toate alea de față cu Nana, că se duce la tata și toarnă tot! Feriți-vă și voi puțin! – le-a spus Relu, care încerca astfel să le protejeze pe Ada și pe Dana, dar și pe el însuși.

Nana era una dintre copilele fără părinți care au crescut la *Orfelinatul* condus de doamna Firicel, mama Danei. Pentru că o îndrăgea foarte mult, doamna Firicel a luat-o sub aripa ei, astfel că între ea și cele două „prințese intangibile” s-a înfiripat un fel de

amiciție, care nu a ajuns însă niciodată la adevărata prietenie. Era mai mare decât ele cu vreo șase-șapte ani și poate și aceasta a contribuit la lipsa unei apropieri mai mari, în pofida faptului că Nana era simpatică, binevoitoare și săritoare. Mai târziu, prin intermediul tovarășului Pop, a ajuns, după ce a răspuns de chioșcurile de ziare din Păltiniș, să administreze unele cabane din zonă, devenind o femeie destul de importantă. Responsabilitățile pe care le avea o împiedicau pe Nana să vină să-și vadă mama adoptivă atât de des pe cât și-ar fi dorit, dar, așa cum aflaseră chiar de la Relu, de cum venea în vizită, fugea repede la tovarășul Pop pentru a-i da raportul, în special despre relația dintre fiul său și Dana, relație pe care și-ar fi dorit cu toată ființa să o distrugă.

Adevărul este că tovarășul Pop nu a plăcut-o niciodată pe Dana, poate din cauza comportamentului ei care lui i se părea deșăntat, sau poate numai pentru că o găsea mult sub nivelul fiului său, căruia încerca să-i clădească un viitor strălucit, o carieră de succes și o familie onorabilă și bine situată social. Curând, Ada și Dana au repudiat-o oarecum pe Nana, chiar dacă nu fățiș. La un moment dat auziseră despre ea că e și mai ocupată decât înainte, pentru că „a luat în grijă un bătrân”. Mult mai târziu, la bătrânețe, aveau să afle cine era de fapt acel bătrân și cine era cu adevărat Nana, fata adoptivă a doamnei Firicel și sora nelegitimă a Danei. Bătrânul era Noica cel surghiunit la Păltiniș. Iar Nana era îngrijitoarea lui.

Încă din clasa a șaptea, Ada a legat o prietenie solidă, care avea să rămână la fel de solidă și după zeci de ani, cu Sara, fata colonelului criminalist Turianu. În afară de faptul că a fost dată afară de la ore pentru că mânca neconținut semințe la cornet, cumpărate din fața școlii, Sara era o fată destul de cuminte, care, în general, evita situațiile conflictuale. În anii de liceu mergeau împreună la chefuri, deși între Sara și Dana nu exista aceeași prietenie ca și cu Ada. Sara prefera compania celor de o vârstă cu ea, sau chiar mai mari, cum erau cei din gașca Adei. În fapt, era o gașcă lărgită, iar în interiorul ei relațiile erau destul de diversificate. Târziu a aflat Ada, de pildă, chiar din spusele ei, că Sara a fost geloasă pe ea, pentru că ea, Sara, se îndrăgostise în tăcere de unul dintre băieți, care însă era îndrăgostit tot în tăcere de

Ada. Lucruri din acestea se petreceau frecvent, probabil, atâta doar că ele, ca adolescente, nu observau totul, sau nu dădeau importanță multor lucruri.

Prin clasa a zecea, când trebuia să meargă în tabără cu copiii mai mici decât ea, disperată să evite acest supliciu și pentru a rămâne alături de Ada și de gașca lor, Sara și-a mințit mama, într-un mod inventiv și riscant. Pur și simplu a spus că a făcut o criză de apendicită, exemplificând totul cu icnete și poziții chircite. Evident, a refuzat categoric să meargă la medic.

La ceva vreme după aceea, Sara, Ada și Dana se aflau din nou împreună la un chiul organizat, când s-au dus cu toții la Gigi, un fost coleg care intrase la liceul militar și care venise în concediu medical pentru a se opera tocmai de apendicită. Au venit la el pentru a-l încuraja, pentru a asculta muzică și pentru a fuma împreună, atâta doar că tot cheful și toate încurajările s-au prelungit chiar peste orele de școală, de la care chiuliseră. Conștientă că a făcut-o lată, Sara s-a dus la mama ei și a repetat scuza cu criza de apendicită, drept pentru care, îngrijorată, mama ei a dus-o cu forța la medic. După ce a examinat-o, apăsând-o pe abdomen atât de tare încât Sara a țipat de durere, medicul a hotărât:

– Doamnă, nu mâine sau poimâine! Astăzi trebuie operată de urgență! Altfel va avea mari probleme!

Fără a se putea opune, Sara a fost dusă de mama și de tatăl ei direct la spitalul militar, unde medicul care a examinat-o a hotărât să amâne operația care tocmai urma să aibă loc, pentru a o putea opera pe ea. După operație, efectuată doar cu anestezie locală, Sara a coborât pe picioare din pat și l-a auzit pe medic spunându-i mamei ei:

– Nu o zi dacă întârziăia, ci doar câteva ore, ar fi perforat! Peritonită făcea! Ați adus-o în ultimul moment, dar bine că ați adus-o!

x x x

În anul 1973, pe la sfârșitul ultimului semestru din clasa a doisprezecea, Dana l-a cunoscut pe Terence, un cetățean american venit nu pentru prima oară în vizită în România. Terence era veteran de război,

avea diabet și purta încălțăminte ortopedică, șchiopătând teribil de caraghios și, pentru Ada și Dana, hazliu de-a dreptul. Bietul de el era nevoit să-și arunce piciorul drept în față pentru a putea pași, izbind cu putere gheata de asfalt. Mai târziu, când se plimbau împreună prin Sibiu, Ada și Dana găseau în modul lui de a umbla un prilej de amuzament savuros.

– Atenție! Baltă! – striga una dintre ele când se apropiau de cel mai mic ochi de apă rămas pe asfalt în urma vreunei ploii, ferindu-se apoi din calea stropilor care se împrăștia invariabil.

Într-un mod absolut copilăresc, se distrau cu cinism de neștiința lui, râzând ca nebunele când reușeau să-i mai facă vreo farsă. Odată, pe când Terence se afla în vizită la părinții Danei, l-au servit cu o „specialitate românească”. Pregătiseră amândouă un cremșnit, atâta doar că, sub foitaj, au adăugat felii subțiri de castraveți murați, roșii, ardei copti și cam ce le-a venit la mână. De abia se abțineau să nu izbucnească în cunoscutele lor cascade de râs când Terence, docil, dar și pofcios cum era, înfuleca de zor, neconținând să laude bucătăria tradițională românească.

Întâmplarea făcuse ca Mircea, un reprezentant de seamă al găștii lor, pokerist versat deja, umblat prin toate cercurile și uns cu toate alifile, a chemat-o pe Dana să-l ajute să se înțeleagă cu Terence, pe care tocmai îl cunoscuse. Evident, Mircea dorea să facă ceva afaceri cu Terence, să cumpere valută, sau să îl convingă să-i cumpere câte ceva de la shop-ul de la *Bulevard*, unde românii nu aveau acces și unde se găseau tot ce și-ar fi putut dori orice tânăr. În liceu, ei nu studiaseră decât germana și latina, astfel că Mircea de abia rupea câteva cuvinte în limba engleză, în timp ce Dana, supunându-se totuși tatălui ei, a luat lecții particulare încă din clasele primare. Cum era de așteptat, Dana i-a căzut cu tronc lui Terence de la prima întâlnire, astfel că, de atunci, nu a mai prea putut scăpa de el. Nu-i vorbă, nici nu își dorea asta neapărat și, atâta vreme cât reușea să-l țină la distanță, chiar la mare distanță, totul era bine. Relu nu avea nimic împotriva acestei relații, pentru că, în proaspăta lui calitate de iubit discret al Danei, nu găsea nimic nepotrivit sau deplasat în comportamentul lui Terence. Cât despre Dana, aproape că o compătimea, din moment ce după